Tit-Bits of Animal Life.

V20. No.3 - July 1922.

KZm211, N01TB
N22.20.3
197952

1307

Vol. XX] July, 1922 [No. 3.

Society for the Prevention of Cruelty to Animals, Madras

2 3 SEP 192

ENGLISH & TELUGU.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

జంతు వర్తమాన సారము.

Copies can be had on application to the Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.

Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY

K. CHENGALVARAYA AYYAR, B.A., B.L.,

Memer of the S.P.C.A.

చెన్నపురి: జీ. పి. సి. సంఘపు మెంబరైన

కే. చెంగల్వరాయ అయ్యర్, బి.ఏ., బి.ఎల్., గారివలన రచియింపబడెను.

PUBLISHED QUARTERLY.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XX. No. 3

1922

JULY—జూలై నెల

CONTENTS

English.

	PAGES
Performing Animals	... 17
Good Advice for Horse Owners ...	... 18
Cruelty to Animals and Nature Study in the Public Schools	... ,,

విషయసూచిక

తెనుగు.

	పుటలు
ముసలిగుఱ్ఱమును చేయవలసినదేమి? ...	21
ఏనుగులకు వీరశిక్ష విధించుట	22
పిల్లి పామును జంపుట	23
ప్రాణములతో నుండు కుక్కలను పాములకు ఆహారముగా ఇచ్చుట	24
కోతుల యుద్ధము	,,

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE.

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES.

జంతు వర్తమాన సారము.

పాఠశాలలోను ఇండ్లలో నుపయుక్తమగు మూఁడు నెలల కొకమాఱు ప్రకటింపఁబడు

జీవకారుణ్య విషయముల పత్రిక.

సంపుటము XX.] JULY 1922-సం॥ జూలై నెల. [సంచిక 3.

Performing Animals

TRAINING OF WILD BEASTS

SAVAGERY OF CIVILIZATION

(Concluded.)

Sjamboks, tridents, spiked collars, saddles, and clubs (for lions), steel spikes, electric cages (for making tigers jump and roar with make-believe ferocity), wire whips, are the normal properties for training stage animals. One method of grinding down a bear's spirit into the abject submission necessary for training purposes is very ingenious. The animal is lassoed and a 'choke' collar attached. When he is helpless, a hole is punched through one nostril and a metal ring clamped to it. The bear rips it out, and a second ring is inserted in the other nostril. If this is torn out, the hole for the ring is made in the septum of the nostrils, and if that fails, through each ear. There is a case on record of a bear so recalcitrant to education that he tore the ring out five times and saved himself thus from the amenities of further discipline. An eye-witness relates how a tiger was trained.

First noosing and lassoing: then a heavy collar with rope attached. He is now ready for the trainer, who enters the cage with revolver, whip, and steel fork. The beast springs—and the men holding the rope outside the cage haul sharp on to it at the top of the parabola, bringing him down with a crash on the floor. The trainer then goes for him, pounding his nose with the butt end of the whip and jabbing with the fork, until he is forced to rest from exhaustion. The process is continued—spring, fall, pounding—until the spirit is cudgelled out of him. The way he was then forced up into an iron seat is too disgusting to repeat. Enough that at the end of his first day's training he literally fainted, and was only got on to his feet again 'with the uncertain step of locomotor ataxia' by being douched with bucket after bucket of water. A fortnight of this and his tigerhood departed. A broken, slavish shadow of a once burning mettle was ready for the arena.

The actual training of animals for the stage is only the fiery part of their ordeal. On the one side, there is the performance—the routine of imbecilities which is the goal of their torments, the mental disgrace of their audience, and their own unremitting strain, bewilderment, and constant terror of the consequences of failure in feats even more unnatural to them than bounding on all fours and eating and drinking without hands is to men and women. The psychological rack of satisfying their trainers up to a compulsory pitch beyond the orbit of their natural intelligence is on its own plane as severe as the physical martyrdom endured to achieve it. On the other side, the conditions of stage travelling and accommodation make it inevitable that they should be confined in boxes, packing cases, and cages, cramped very often to their own lengths where they lie from rehearsal to rehearsal or performance to performance in darkness and damp, and without respite, exercise, variety, or interest of any kind. As animals are often trained through starvation, a refinement of pain is distilled from the hours of listless waiting. There are people with heads even softer than their hearts who maintain an analogy between the tricksiness of their own pet creatures and the vulgar grotesqueries of performing animals. They forget that the latter are professionals, machines for extracting money for mountebanks; that their antics are compulsory;

that they must not on any account fail; that speed and efficiency must go together, and force and terror are the only agents that will make them. A performing animal that is not drilled down to the final obedience of mechanical response is a contradiction in terms. One marvels at the magnanimity of these miserable beasts—that they so seldom turn and rend their persecutors—until one sees it is not that, but the last abasement of craven terror. It takes some terrorism to make an elephant groan like a man in anguish, a bear shut its eyes and cover up its face, and a tiger whimper.

It is a grim thought that civilized human beings should behave like savages in their darker religious rites in order to make animals behave like lunatics. It is grimmer that there is method in the madness, and system in the savagery. But it is grimmest when one reflects of the responsibility Labour must bear in championing the trade that lives by these atrocities. The history of Trade Unionism has been one of an effort to loosen the grip of the master upon the human servant, and, however vaguely, one has come to associate the progress of Labour with a freer and more enlightened vision of well being. And here we have one of the most prominent Trade Unions entering into an arrangement with a Labour M. P. to safeguard the interests of employers in their struggle to keep in perpetual servitude, under monstrous conditions of housing and by methods of deliberate cruelty, a form of labour which receives no pay and cannot voice its own wrongs. Labour can well afford to disassociate itself from such a cause.—*The Nation.*

Good Advice for Horse Owners

The *National Humane Review* has received from Mr. D. E. Newland, of Wytheville, Va., a twelve-page leaflet written by him on 'Raising Good Horses,' which contains a wealth of useful information on the subject. Mr. Newland dwells particularly upon the importance of kind and careful treatment of the horse from the time he is a colt until he is strong enough to take his place in the industrial world. The author emphasizes the point that it pays to treat a horse humanely. To quote from his pamphlet:

'From a humane standpoint, as well as from a standpoint of economy, horses must have comfortable stables and good clean beds, so that they can rest in comfort and be more able to do their work. It is all too common to see horses confined in cold, dark stables with nothing for a bed but a lot of nasty wet manure. The manure becomes caked over their sides and legs until it takes off all the hair and causes the skin to become diseased. These horses are compelled to stand or lie in this filth day and night during the winter with no room for exercise, very little food, and the cold wind blowing in upon their poor old frames until they are chilled through and through, and suffer intensely. The man (or brute) who owns them is in his house sitting by a good fire, or sleeping in a nice warm bed. Thinking only of his own comfort, he gives not a thought to the awful misery of his best friend. Some men who pretend to be very religious do this very thing.

'There are varying degrees of intelligence, stubbornness and temper in horses, just as there are in men; but a man can make of the stubborn high-tempered horse a good and useful animal, if the man has more sense than the horse, and will use his intelligence, patience and kindness instead of brute force. Be rough with him, and you make him more stubborn and vicious; or else you break his spirit entirely. Many horses, like many children, have their characters and tempers ruined by improper training and education. A wild horse is naturally afraid of man, and usually has a good reason for it. If he rears, strikes, kicks, bites or runs away, it is through fear and from his natural impulse of self-defence, and not because he is mean. The first impression that a colt should get from a man is that of confidence and friendliness.

'A good rule to follow at all times is the Golden Rule. Treat your horse as you would like to be treated if conditions were reversed. A wise man has said that the opinion a horse has of his master is infallible proof of the man's true character.'

Cruelty to Animals and Nature Study in the Public Schools

BY

Dr. R. W. Shufeldt

During the past four months I have enjoyed the opportunity of giving nature talks to the children of the seventh and eighth grades in several of the public schools in Washington, D. C., and have also given a full course of illustrated lectures at George Washington University in the same city, where I had the course in nature study last summer. These last were daily for a period of five weeks, omitting Saturdays and Sundays.

197952

K2m211,91TS
N22.20.3.

Nature study is a very, very broad subject, and one may introduce, in talks upon it, a great variety of themes. Not only may one take up the life histories of all the plants and animals now existing on the land and in the water areas of the earth, but it is quite the thing to discourse upon the structure of the same; their anatomy and physiology; reproduction and extinction and so on to the end of the chapter. The economic uses of plants and animals may also be discussed as well as their geographic ranges and habitats; their classification and the rest.

Now in a course of this kind, and did the time admit of it, it would be a perfectly proper thing for the lecturer or teacher to do, to devote an hour to the subject of *pain* and its physiology, as experienced by all animals, including our own species. If properly handled, children give very close attention to such a theme, not to say that they exhibit a great amount of interest in it. After commanding the latter thoroughly, the instructor may launch in *the history of pain* as it commences to be manifested in the lowest forms of animal life. Then follows the *varieties* of pain, as pain from physical injuries; pain from *seeing* sentient creatures of all kinds suffering pain; pain from grief, as that suffered by the loss of those dear to us; and pain from shocks and so on.

The world is full of *cruelty* and *pain!* We often inflict it unintentionally; we often inflict it when it is claimed that it is necessary, as when a calf is butchered in the presence of its mother; lobsters and crabs are tossed into boiling water; a whale is harpooned and it struggles in the ocean in *agony* for an hour or so; the wounding of game mammals and birds that get away and die a lingering death in the brush and a long list of similar instances.

Now the *National Humane Review* is at present engaged in a crusade against the matter of trapping wild animals of all sorts all over the world for a great variety of purposes. This is a practice that has probably existed since the days of the cave men, and has persisted with ever-increasing extent down to the present time. Men trap animals to obtain their pelts; they are trapped for food, they are trapped for pets, and often perish before the trappers secure them; and finally, they are trapped to rid farms and other places of them where they are considered as pests.

Pain and the sexual impulse are curiously connected; and the fear of pain as incident to death is held over people as a deterrent to the commission of certain capital crimes—especially that of murder. There is a large literature on all of these subjects. An essay might be written on each and any of them, but to return to the nature study class and the steel trap, the teacher or lecturer may, in an elementary way, demonstrate to the pupils by means of charts, lantern slides and blackboard drawings, the distinctions of the nerves of the limbs of a mink or a muskrat, or a beaver, indeed any fur-bearing animal of economic importance; and how and when those nerves transmit the sensation of acute pain to the brain and the animal suffers the sensation, and, perhaps, in numerous instances, the pain of death, or from freeing itself through the *necessity of gnawing off a limb.*

Then a big steel trap may be exhibited and the class may be shown how its jaws, when sprung, seize the limb of some mammal, and what the subsequent consequences are, as pain, loss of liberty, death, and often the starving of a litter of young, should the captured animal be a female with a family.

In my early life I was among trappers all over the country, and I can see the smile that would come over the facial features of some of that ilk along the Canadian border in the winter were such a question or law to be put up to them of suppressing the practice. However, a whole lot of unnecessary trapping can be checked or stopped, and along the lines of humane endeavour as it ought to be.

The War on Cats

Some very enthusiastic persons love cats, perhaps extravagantly. Other enthusiastic individuals are quite sure that the cats are bound to exterminate the birds, which they especially love, and they would, therefore, kill the cats. This they state plainly, in

spite of the fact that the cats and birds have lived in the same world for tens of thousands of years and the birds are increasing in number. A lover of cats writes us about a homeless mother-cat which carried her kitten up a fire escape to the fourth story of a building because she herself had been given food up there and she desired to secure feed for her baby. The writer of another letter indulges in a fierce tirade against the cats and offers to pay a certain sum for each of the first hundred cats killed; also less for the next hundred and so on. This letter ends, 'Birds—or cats—which? You cannot have both.'

Why is it that we cannot have well-balanced humanitarians who can love both birds and cats without special enmity towards one kind? It is certainly our duty to protect all forms of animated life that are not deadly and injurious. Broad-minded charity and love should be the foundation of human character. Why lop-sided humanity?

One Hundred Years Ago

It is just one hundred years since Richard Martin introduced into the British House of Commons his famous bill to stop the 'ill-treatment of cattle'. Two years later the first Society for the Prevention of Cruelty to Animals was founded in London. Since that time hundreds of animal protection societies have been started all over the world and still the good work goes on. This propaganda for the better treatment of animals has found recognition on the statute books of nearly every civilized nation. Undoubtedly, a proper celebration of the centenary of this important event will be observed in several countries.

Martin's bill was not, as is frequently supposed, the first measure presented to the British Parliament for the prevention of cruelty to animals. A Bill to prohibit the baiting of bulls, which was a common and brutal pastime, was presented to the House of Commons as early as 1800. Another similar bill was introduced in 1802. In 1809 Lord Erskine moved in the House of Lords his 'Cruelty to Animals' bill. None of these measures was bound to succeed, but the bill introduced by 'Humanity' Martin, as he was called by the British king, reached the statute book and caused the founding of a great world movement for the protection of suffering animals. Few persons realize the bitter opposition which was encountered at the beginning of the humane movement. Lord Erskine was one of the noblest men in England. He was greatly respected, but his championship of animals' rights called forth vile abuse and evil treatment in the House of Lords. It was not until Martin's pugnacious disposition and determination backed another bill that it was finally passed and was generally accepted. It is curious to note that Erskine's grandson, himself known as Lord Erskine, is now President of a branch of the Royal S. P. C. A. in England, and that another grandson lives in Canada and recently attended one of Mr. Craven's (the Humane Organizer of the American Humane Association) lectures.

Early Lessons

Cruelty in the heart of the child is often but the outcome of ignorance. Sometimes it is the re-awakening of a long-past savagery when the race was young. Get hold of the child's heart and you can do almost anything with it you want to. Has the boy been stoning a homeless kitten or robbing a nest of the eggs over which some mother-bird has softly brooded? In five minutes you can make him the kitten's champion and see the tear in his eye as you liken the heart of the bird to the heart of his mother. *This is why a dollar's worth of humane education goes farther than a thousand dollars' worth of prosecution and punishment.* Still we can only get the few to see this. 'Oh, yes, I love animals,' forty-nine say, 'and here's my money to relieve them from suffering, but I am not interested in humane education'. It's only the one who says, 'Let me give toward drying up the dangerous stream of evil at its source ere it has had chance to pollute and poison valley and plain. Let me give toward changing the waters of the fountain when they come up from the depths so that some day a river of life, strong, sweet, clean, pure, will enrich the earth from its lowliest source, even to where it loses itself in the trackless sea.'

DR. FRANCIS H. ROWLEY.

ముసలిగుఱ్ఱములను చేయవలసిన దేమి?

'నాషనల్ హ్యూమేన్ రివ్యు' సంచిక యొకదానిలో జీవకారుణ్య సంఘపువారు వెలకు కొని చికిత్సచేసి కాపాడిన ముసలిగుఱ్ఱమును తుదకేమి చేయవచ్చుననే ప్రశ్న కుత్తరముగా, దానిని క్రయమున కమ్మివేసి యా ద్రవ్యముతో నిక కొన్ని ముసలిగుఱ్ఱములను తీసి కాపాడవచ్చునని వ్రాయబడియున్నది. ఈ యాలోచన చాల వింతగాను, నాశ్చర్యముగాను నున్నది. ముసలిగుఱ్ఱములను సొంతగాండ్రు అమ్మివేయకూడదు. అందును జీవకారుణ్యసంఘమువారు అమ్ముటయనుట యెంతో క్రూరమైనపని యనుటకు సందేహము లేదు. ముసలిగుఱ్ఱములు వ్యాధిలేక మంచి యారోగ్యస్థితిలోనే వుండవచ్చును. అయినను ముసలిగుఱ్ఱము ముసలిగుఱ్ఱమే. ఎంత బలిసి యుండినను దానికి మంచివెలనేమో యివ్వరు. రెండవది, డబ్బిచ్చి కొనేవాడు దానిని దయలేకుండనే కాపాడును. కొన్ని నెలలయిన తరువాత ముసలితన మెక్కువయినప్పుడు దానిని మరల నింకొకరికి అమ్మివేయుదురు. ఈలాగున నొకనివద్దనుండి యింకొకరికి యమ్మబడి, కాలక్రమమున దానికి బలము తగ్గునప్పుడు యాదరమును తగ్గి హింస వృద్ధియగును. ముసలిగుఱ్ఱముల నమ్మివేయుట కిదొక యాక్షేపణ. ఇంకొక ముఖ్యమైన యాటంకము కలదు. ఈ విధమున ముసలిగుఱ్ఱములను కొని మఱల నమ్ముట కారంభము చేయునప్పుడు సంఘమువారును గుఱ్ఱపు వ్యాపారులగుచున్నారు. దానివలన సంఘపువారి యొక్క పేరు చెడిపోవును. ఇతర వ్యాపారులకును, సంఘమునకును గుఱ్ఱములను కొని, యమ్ముటలో నెంతో మనస్తాపములు కలుగును. సంఘమువారు తమకు సహజమైన పనులను అవలంబించియుండినయెడల వారా వర్తకుల మైత్రినిపొంది, ముసలితనమువలన పనిచేయజాలక హింసపడెడు గుఱ్ఱములను స్వల్పక్రయమునకు కొని కొద్దిలాభమునకో, లేక లాభమే లేకయో సంఘమువారి కమ్మునట్లేర్పాటుచేసి కొనవచ్చును. సంఘపువారు తమంతట తామే ఏజెంట్లనుపెట్టి కొనుటకంటె యీ విధమున కొనుట యెంతో నయముగానుండును.

ఆరోగ్యముగానుండు ముసలిగుఱ్ఱములను కదాచిత్తుగా భూతదయ కలిగియుండు మనుష్యులకు అద్దెకిచ్చి యా గుఱ్ఱము నప్పుడప్పుడు సంఘపువారు చూచుచు తమకిష్టము వచ్చినచో మరల నా గుఱ్ఱమును నోటీసులేకనే విశ్రాంతిశాలకు తెచ్చుకొనునట్లేర్పాటుచేసి కొనవచ్చును. అటుగాక ముసలిగుఱ్ఱములను కొని కాపాడుదుమని పేరుపెట్టుకొని యవి యారోగ్యము చెందినప్పుడు వానిని విక్రయించు సంఘముయొక్క పేరుచెడి, దానియందు జనులకు నమ్మకములేకపోవుటయే కాక, యా జంతువులకుకూడ సంఘపుశాలకు రాని మునుపుండిన స్థితికంటె మిక్కిలి క్రూరమైన యవస్థ ప్రాప్తమగును.

ఉత్తరము:—

పై చెప్పబడిన ప్రశ్నకు సరియైన బదులిచ్చుటకు మొట్టమొదట ప్రశ్నయొక్క తాత్పర్యమును గ్రహింపవలెను. సంఘమువారివలన రక్షణశాలలో నుంచబడి దేహము కుదిరి మఱల పనిచేయుటకు బలముపొందిన ముసలిగుఱ్ఱమును గుఱించి యీ మాట వచ్చినది. పనిచేసి యలసి జవసత్వమంతయు పోయిన పనిలేని గుఱ్ఱములనుగుఱించి కాదు, పై యడిగిన ప్రశ్న. ఆలాగున చాలకాలము పనిచేసి జవసత్వములుడిగిన మృగము మఱల

KZ m 211, HC175
N12-20.3
197952

బలిసి పనిచేయుటకు యోగ్యత కలుగుట యసంభావ్యము.

ఈ ప్రశ్నకు మూడువుత్తరము లివ్వవచ్చును.

(1) ఆ మృగమును తుపాకితో కాల్చివేయుట.

(2) రక్షణశాలలోనుంచి సంఘపోషకుల యొక్క ఖర్చున జీవితపర్యంతము దానిని కాపాడుట

(3) దయతో దానిని పోషింపగలవారికి రహస్యమగా నమ్మి యేదోయొక వెలకిచ్చివేయుట.

వీటిలో మొదట చెప్పబడిన యుపాయము వలన యేలాటి లాభమును లేదు. నొప్పివదలి, యొడలు కుదిరిన తరువాత దానిని చంపివేయవలయునను నుద్దేశముండినయెడల, దానిని కాపాడుటవలన నేమిఫలము? అట్లు కాపాడుటలో నెంతమాత్రము జీవకారుణ్యమున్నదో నాకు బోధపడుట లేదు.

రెండవ మార్గమును పనికిరానిది. జీవితపర్యంతము వానిని పోషించుటకు పూనినచో, కొద్దికాలముననే మన రక్షణశాలలన్నిటిలోను, మన కేవిధమైన ప్రతిప్రయోజనమును లేక సంవత్సరమంతయు కడుపునిండించుకొను గుఱ్ఱముల సంఖ్య ప్రబలమగును.

మూడవది; కేవలము వయస్సయిన కారణముచేతనే గుఱ్ఱమున కేమికొరత రావచ్చును? మన ప్రశ్న, వయసెక్కినను పనిజేయుటకు శక్తిగల ముసలిగుఱ్ఱములను గుఱించి కదా? ఎన్నో నగరములలో మంచి పనిచేసెడు ముసలిగుఱ్ఱములకు బహుమానము లొసంగెదరు. ఆ విధమున ఇనాముపొందిన గుఱ్ఱమొకటి వయస్సు ముప్పదినాలుగయిన నింకనెంతో పనులుచేయునట. అట్టి గుఱ్ఱములచేత పనిచేయించుట తప్పయిన్నయెడల, అట్లు పనిచేయు గుఱ్ఱములను తెప్పించి బహుమానమొసంగెడు సంఘమువారిని, మనమెంత నిందింపవలెను? అమెరికాలో నలుబదియారేండ్ల గుఱ్ఱమొకటి జీవకారుణ్య సంఘపువారి పొలములలో నెరువుబండిని లాగుచున్నది. బలము కలిగియుండు ముసలిగుఱ్ఱము దాని శక్తికి దగినంత ప్రయాసపడుటలో నేమి యాక్షేపణ వున్నదో నాకు తోచలేదు.

ఈ ప్రశ్నోత్తరములను చదివిన మా పాఠకులు తమతమ యభిప్రాయములను దెలియపరుతురని కోరుచున్నారము.

యేనుగులకు వీరశిక్ష విధించుట.

హిందూసంస్థానములయందలి యాచారము.

హైదరాబాదులో జరిగిన విషయము.

"అన్నా అభూతపూర్వమగు వృత్తాంతమొకటిని గుఱించి చెప్పెదను వినుము."

విచిత్రమగు హైదరాబాదు రాజధానిని పాలించు ప్రఖ్యాతిజెందిన నైజాము సంస్థానమున విశాలమగు హైదరాబాదునగరమును చూచుటకు వెళ్లియుంటిని. అచట బ్రిటిష్ ప్రభుత్వపు అధికార కచ్చేరిలో నా సహోదరుడు నౌకరిగానుండి వారముదినము లా నగరమందలి యాశ్చర్యకరములగు విషయములను చూపించెనని యొకడు "డెయిలిమెయిలుకు" వ్రాసెను.

మేము బయలుదేరి యుద్ధవీరులవలె శిక్షింపబడిన యేనుగులుండు చోటికి పోతిమి. సంస్థానములోని యా భాగమున ఫిరంగులుండెను. కొన్ని గుఱ్ఱములుగాని, కంచరగాడిదలుగాని, లేక కదలని యా ఫిరంగుల నొక్కొక్కదానినొక్కొక్క ఏనుగు లాగుచుండెనట.

నగారాధ్వని వినబడగానే యెనుబది యేనుగులు మావటివాండ్రు తోలుచుండగా వచ్చి యొక పెద్ద చదురమున మూడువైపుల నిలిచెను. కొద్ది నిమిషములకు ఒక యేనుగు నా చదురములోనికి తోలిరి. దానికి మావటివాడు లేడు. దాని కొకవైపున నొక యేనుగునకును, మఱియొకవైపున మఱియొక యేనుగునకును కట్టివేసిరి. ఆ యేనుగు పరిభవింపబడి యచటికి తేబడినట్లు కనబడెను.

అపుడొక యుద్యోగస్థు డచ్చటికి నేర పత్రికను తెచ్చెను. అతడు అచటికేల వచ్చెనని నా కాశ్చర్యమాయెను. అతడా పత్రికను చదువుచుండగా నా యేనుగు గడగడ వణుకసాగెను. అతడు చదివినదేమన:--

"37-వ సంఖ్యల వీరగజము, నీవు పోకిరితనముచేయుచు మంచివాడగు నీ మావటివాని నన్యాయముగా చంపితివి. అమ్మహాత్మ్మదాలి కుటుంబమెంత దుఃఖించును. సంస్థానమునకు నష్టమును, సైన్యమున కవమానమును, మాన్యుఁడగు మన ప్రభువునకు విసుగు చెందించితివి గదా."

నీవుచేసిన యీ తప్పునకుగాను శిక్షగా గొలుసుతో పది దెబ్బలు విధింపబడెను. పది దినములు నీకు కల్లును బోయరు.

ఆ ఖైది యప్పు డాయాసపడుచు, అరచుచు దుఃఖమును చూపసాగెను. చూచువారు దానికా శిక్ష యర్థమై భయముచేత వగచుచుండెనని యనుకొనకమానరు. తక్షణమే యేనుగును శిక్షించిరి. దానిని శిక్షించు స్థలమునకు తీసికొనిపోయి యచటి నాలుగు పెద్ద స్తంభములకు దాని నాలుగు కాళ్లను కట్టివేసిరి.

పోలీసు యేనుగులు రెం డాయేనుగుకు కొంచెము వెనుకగా నెదురెదురుగా నిలిచియొక పెద్ద యినుపగొలుసు నొక్కొక కొన నొక్కొక యేనుగు తొండముతో పట్టుకొనెను. మావటివాడు ఏక్, దో, తీన్ అని యెంచుచుండగా నా యేనుగు లొకటేసారిగా గొలుసును విసరెను.

నొప్పి తాళజాలక ఘోరముగా నరచుచున్న యా యేనుగు వెనుకభాగమున కా గొలుసును తెచ్చిరి. యెట్లైన నది పది దెబ్బలను తప్పించుకొని పోవుటకు వీలులేకపోయెను.

కడపట నా యేనుగు తనకుతానే యవమానపడుచు వెడలిపోయెను.

బియ్యములోనుండి తీయబడిన కల్లు లేనందున యేనుగు చిక్కిపోవునని మా యన్న చెప్పెను.

యుద్ధలక్షణములు నేర్పబడి వీరశిక్ష విధింపబడిన యేనుగుకు యెంత కోపము వచ్చినను ఆ తప్పును మరల చేయుట యరుదు.

పిల్లి పామును జంపుట.

ఈ వుదయము ఈ ఉత్తరము మాకు చేరినది.

అయ్యా!

మీ కిష్టముండినయెడల నే నిప్పుడు పంపు సమాచారమును తాము 'మెయిలు' పత్రికలో ప్రకటించవచ్చును. సోమవారమునాడు ప్రకటించవచ్చును. 1922-వ సం॥ ఫిబ్రవరినెల 17-వ తారీఖు ఆదివారము, సుమారు పగలు 11 ఘంటలవేళ నేను తోటలో కొళాయి తెరచుటకు బోతిని. అప్పుడు అరటిచెట్లవద్ద "ఇస్" అను శబ్దము నాకు వినబడెను.

అప్పు డక్కడ 4 అడుగుల పొడుగుగల యొక పెద్దపాము నా సీమనలకుక్కకుగాను పోవుచుండెను. తటాలున నా పిల్లి యెగిరి దుమికి పాముతలను పట్టుకొని తలను నాశము

చేసెను. పామును పిల్లినుండి విడిపించుటకు నాకు చాలసేపు పట్టినది. విడిపించినతర్వాత చూడగా నా పాము చచ్చియుండెను.

అదే వీధిలో నితరజనులు కాపురమున్నారు. వారు సయితము దీనిని చూచిరి. నా కొమార్తె కేకవేసినది. ఆ పిల్లి నెవరైనఁ జూడ నభిలాష గల పక్షమున జూడవచ్చును. అది యొక పెద్ద సీమపిల్లి. సీమ స్టీమరుమార్గముగా నది నాకు నివ్వబడెను. ఒక పిల్లి యొకపామును జంపుట నిప్పుడే మొదటిసారి నేను చూడడము. జనులు చెప్పునట్లుగా నమ్మజాలక నున్నారు.

ప్రాణములతోనుండు కుక్కలను పాములకు ఆహారముగా ఇచ్చుట.

మణిల్లాదేశమందొక గొప్ప జలజంతువులశాల యుండెను. ఆ శాలయందుంచబడియుండు పాములకు ఉసురుతోయుండు చిన్న కుక్కలను ఆహారముగా ఇచ్చుట వాడుక. కుక్కలా పాములను కఱవకుండునట్లుగా వాటి యొక్క నోళ్లను బిగియగట్టి, పిదప ఆహారముగా వేయుదురు. ఒక కుక్కయొక్క మాంసమును యొకపాము మూడు లేక నాలుగు వారములు తృప్తిగా తినవచ్చునట.

ఒకప్పుడు మణిల్లాదేశమునకు వెళ్లియుండిన స్త్రీయొకతె అందలి జలజంతువుల శాలలో జరుగు వాడుకను, అమెరికాలోని "జీవపోషణ సభకు" విన్నపించెను. అది విని ఆ సభానాయకుండగు "స్టిల్‌మన్" ప్రభువుగారు ఇటువంటి క్రూరమైన వాడుకను తక్షణమే నిలుపవలయునను పూనికతో "లియనార్డువుడ్" గవర్నరుజనరల్‌గారికి క్రింద జెప్పబడు విధముగా లిఖిత మొకటి వ్రాసెను.

"మణిల్లాదేశమందలి జలజంతువుల శాలలోయుండు గొప్ప పాములకు ఉసురుతోయుండు కుక్కలను ఇచ్చుట వాడుకయనియు, ఆ కుక్కలు పాములను కఱవకుండునట్లుగా వాటి నోళ్లను బిగియగట్టుట వాడుకయనియు కొన్ని సమాచారములు వినవచ్చితిని."

"ఈలాటి ఆచారము మిగుల అనాగరికమైనదనియు, దానిని తక్షణమే నిలుపవలయుననియు నేను నిర్భయముగా చెప్పగలను. ఈ సంగతిని మీరు సరిగా విచారించి దానిని నిలుపుటకు తగిన ఏర్పాటులు చేయుదురను నమ్మికతో మీకు తెలియజేసితిని."

కోతుల యుద్ధము.

ఒకనాడు సాయంత్రము నేను బళ్లారికోట సమీపమున పోవునప్పుడు వింతయగు ఒక యుద్ధమును చూచితిని. నల్లజాతికోతులకును పింగళవర్ణముగల కోతులకును గొప్ప యుద్ధ మొకటి జరిగెను. ఆ పర్వత ప్రాంత్యమున నొక బిలములో అనేక సంవత్సరములనుండి నివసించు తెల్లనిదాడి రోమములతో భయంకరమైన పెద్ద నల్లమూతులనుగల కోతుల వాసస్థలమున, బలాత్కారముగా ప్రవేశించిన యెఱ్ఱమూతికోతులను నల్లకోతులు తరుమ నారంభించెను. ఇదే కలహమునకు కారణమని నాకు తోచినది. నే నక్కడికి వచ్చినప్పుడు యుద్ధము చాల మొమ్మరముగా నుండినట్లు తోచినది. ఉభయకక్షులలోను మొగకోతులుమాత్రమే యుద్ధముచేయుచుండెను. ఆడకోతులు తమ తమ బిడ్డల సహితము ప్రక్కనయుండు ఱాతి దిబ్బలమీాద చాల భద్రముగా కూర్చుండి, క్రింద జరిగెడు ఘోరయుద్ధమును చూచుచు అప్పుడప్పుడు పెద్ద కేకలు వేయుచుండెను. ఆ కేకలు వినేవాళ్లకు ఆనందకర ఘోషోత్పాదనముగా నుండెను.

PRINTED AT THE DIOCESAN PRESS, MADRAS.—A 20053.

197952
KZ m 211 No1 TB

Ulysses and His Dog

When wise Ulysses, from his native coast,
Long kept by wars, and long by tempests tossed,
Arrived at last, poor, old, disguised, alone,
To all his friends, and e'en his queen unknown;
Changed as he was, with age, and toils, and cares,
Furrowed his reverend face, and white his hairs,
In his own place forced to ask his bread,
Scorned by those slaves his former bounty fed,
Forget of all his own domestic crew;
The faithful dog alone his rightful master knew!
Unfed, unhoused, neglected, on the clay,
Like an old servant now cashiered, he lay,
Touched with resentment of ungrateful man,
And longing to behold his ancient lord again,
Him when he saw, he rose, and crawled to meet,
('Twas all he could), and fawned, and kissed his feet,
Seized with dumb joy—then falling by his side,
Owned his returning lord, looked up and died.

POPE.

Convictions for the first half of 1922

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras during the first half of 1922 by the Society's Agents:—

1. Working Horses in an unfit state			...	...	37
2. Do. Ponies	do.		...	...	219
3. Do. Bullocks	do.		...	...	778
4. Do. Buffaloes	do.		...	...	...
5. Do. Mules	do.		...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	...	1
7. Calves do.	...	...	...	...	37
8. Fowls do.	...	...	...	...	4
9. Donkeys do.	...	...	...	...	...
10. Goading Bulls	...	...	...	...	...
11. Overloading	...	...	...	...	...
12. Owners causing cruelty ...		...	...	...	27
				Total...	1,103

1922-వ సంవత్సరము మొదటి ఆఱు మాసములలో జీవహింసకై చేయబడిన దండనల జాపితా

1. పాటుపడుటకు శక్తిలేకుండ బాధపడుచుండు గుఱ్ఱములను బాధించి పనులు చేయించుచుండినందులకై శిక్షింపఁబడిన నేరములు		...	...	...	37
2. ,, తట్టులను	,,	...	...	...	219
3. ,, ఎద్దులను	,,	...	...	...	778
4. ,, పోతులను	,,	...	...	...	...
5. ,, కంచరగాడిదలను	,,	...	...	...	...
6. గోవులను క్రూరముగా బాధించిన నేరములు ...		...	...	...	1
7. దూడలను ,,		...	...	...	37
8. కోళ్లను ,,		...	...	...	4
9. గాడిదలను ,,		...	...	...	...
10. ఎడ్లను మునికోలతో పొడిచినది		...	...	...	...
11. ఎక్కువ బరువును మోపినది		...	...	...	...
12. సొంతగాండ్రు చేసిన పైనుదహరింపబడ్డ నేరములు		...	...	...	27
				వెరసి...	1,103

ఈ సంఘమునకు సంబంధించిన కార్యములు, వారువారు ఇష్టపడి యుపకారముగా ఇచ్చు ధనమువలననే జరుపబడుచున్నవి.

The Society is supported only by Voluntary Contributions.